

La finestra oberta

ARMAND PEREIRA

L'FMI i la Unió Europea, ens trauran del pou?

Ens diu el ministre Portaveu que el Govern preveu, pel 2022, que el 74% del finançament serà el resultat de l'emissió de deute internacional.

L'emissió de deute suposa una xifra fins a 814 milions d'euros per augmentar «la resiliència» envers el futur. Quin futur? De què? Per a qui?

Fa patir que aquest finançament del 74% pel 2022 que preveu el Govern no suposi la subordinació institucional i la pèrdua de la nostra independència financera.

Si fins ara els bancs andorrans ja ens tenien el peu al coll, imaginem què i com serem sota la supervisió dels voltors de l'FMI.

El **David Copperfield** andorrà diu i afirma que el deute de 74% del finançament, d'aquí a dos anys arribaria a ser nul. De quina forma? Com actuaria aquest especialista executiu?

Jo, honestament, no puc endevinar quin as té a la màniga.

Tot l'enrenou de la sollicitud per l'entrada a l'organisme de l'FMI, ara ja assolida, no ha de ser una història inexplicada. Volem la veritat!

El Govern ens diu que les emissions internacionals de deute públic andorrà tenen a veure amb l'entrada en l'FMI. I el ministre portaveu diu que el Principat d'Andorra hauria d'oferir emissions molt més grans i així potser, haurien operadors estrangers interessats.

Miri, a mi ja em semblen miratges desèrtics!

Això d'oferir «emissions molt més grans» és crear futures dificultats financeres que ens impediria –o impedirà– de poder mantenir la independència institucional, esdevenint obligatòriament vassalls sense retorn.

Amb tantes emissions, com es podrà aixecar i eixugar el deute públic actual? A qui deixarem de pagar?

El país es troba en una situació econòmica al límit del fracàs econòmic i òbviament no és pas possible pensar en nous tributs que puguin compensar aquesta situació extrema.

La solidaritat per part de la Unió Europea amb Andorra no està contemplada, perquè no existeix pas una alternativa com solució econòmica pels microestats.

La Unió Europea fou creada per aconseguir beneficis econòmics a costa d'austeritat imposada a la majoria de membres del grup.

S'imposa i s'imposarà *La política dels Miserables*.

Vassalls nosaltres?

Em sap greu però crec que el coneixement de l'actual govern liberal-conservador en matèria de relacions amb la Unió Europea es troba fora d'un mínim exigible per a po-

der prendre decisions econòmiques en l'àmbit institucional.

M'atreveixo a dir que els que defensen el tractat de Maastricht fa 25 anys que s'equivoquen. I també penso que la Unió Europea mai hauria d'haver imposat austeritat.

La desunió dels 27 dificulta grans projectes de la Comissió Europea, per això dins de la Unió Europea hauria o haurà d'haver un mecanisme de solidaritat obligatòria? No sé si els *negociadors* andorrans han estudiat el tractat de la Unió Europea amb Israel. Aquest tractat és especialment adequat a les exigències dels israelians. Per què aquests han de ser diferents als micro-estats europeus, i doncs a Andorra?

En aquesta negociació, opaca i secreta, d'un acord d'associació amb la Unió Europea ens trobem dins d'un precipici, que és un abisme sense retorn.

Puc dir i diré que aquesta situació em recorda al meu avi patern, que en una situació idèntica ens deia: «Ai! Sabater, sabater, qui et mana a tu tocar el violi!».

Acabo amb convicció: Sí a un bon acord d'associació i no a la submissió a l'FMI i a la infeudació a les finances estrangeres. ≡

Membre del Consell Nacional de Progressistes-SDP